

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: M. Š .**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného obecným zmocněncem L. Š., bytem „X“, proti **žalovanému: Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze 2, ul. Na Poříčním právu č. p. 1, PSČ 128 01, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2014, č. j. MPSV-UM/12527/14/4S-ÚSK, sp. zn. SZ/1642/2014/4S-ÚSK,**

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á.**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého obecného zmocněnce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 1. 9. 2014, č. j. MPSV-UM/12527/14/4S-ÚSK, sp. zn. SZ/1642/2014/4S-ÚSK, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Ústí nad Labem, kontaktního pracoviště Ústí nad Labem (dále jen správní orgán I. stupně), ze dne 14. 7. 2014, č. j. 230725/14/UL, sp. zn. 9273-13-UL, jímž byla žalobci ode dne 1. 4. 2014 zastavena výplata dávky státní sociální podpory – příspěvku na bydlení – ve smyslu ust. § 24 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění účinném do 31. 12. 2014 (dále jen „zákon o sociální podpoře“), s odůvodněním, že ve lhůtě stanovené v písemné výzvě neosvědčil skutečnosti rozhodné pro nárok na uvedenou dávku.

Žalobce v žalobě uvedl, že s žalobou napadeným rozhodnutím zásadně nesouhlasí. Dne 5. 6. 2014 byl správním orgánem I. stupně vyzván, aby se do 8 dnů dostavil k projednání jeho nároku na příspěvek na bydlení. Jak vyplývá z plné moci ze dne 5. 6. 2014 a protokolu o ústním jednání ze dne 9. 6. 2014, tomuto požadavku bylo vyhověno zmocněncem žalobce,

panem L. Š. Nelze proto souhlasit s odůvodněním prvoinstančního rozhodnutí, který výplatu dávky zastavil právě s odůvodněním na nevyhovění výzvy.

Předmětem posouzení správního orgánu I. stupně byla především otázka, zda lze objekt nemovitosti nacházející se v obci „X“, užívat k trvalému bydlení. K tomu bylo poskytnuto potvrzení Obecního úřadu v Tašově o trvalém pobytu ze dne 11. 6. 2014 a kolaudační rozhodnutí ze dne 19. 11. 1979, které je dosud platné a umožňuje užívání stavby v souladu se stavebními předpisy. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že nebylo doloženo vyjádření stavebního úřadu, zda je možno předmětnou stavu posoudit jako ucelenou bytovou jednotku, aniž by však odůvodnil, proč kolaudační rozhodnutí nepovažuje za relevantní. Sám přitom připustil, že i pro objekt rekreační chaty je možné příspěvek na bydlení poskytnout, když mu současně bylo prokázáno, že v ní žalobce trvale bydlí – není proto zřejmé, na základě jakých skutečností k uvedenému závěru dospěl.

Dle žalobce tak správní orgány vydaly svá rozhodnutí na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. S ohledem na uvedené proto navrhnul, aby je soud zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž uvedl, že předmětná nemovitost je vedena jako objekt rodinné rekreace. Pro splnění podmínek vzniku nároku na příspěvek na bydlení však musí být současně dodrženo, že se jedná o byt. S ohledem na uvedené byl žalobce vyzván, ať doloží doklad stavebního úřadu o tom, že nemovitost je k trvalému bydlení určena. Žalobce však tuto povinnost nesplnil, neboť jím předložené vyjádření, ani kolaudační rozhodnutí, tyto skutečnosti neprokazují.

Žalovaný uzavřel, že jelikož žalobce nesplnil podmínky nároku na příspěvek na bydlení, tato dávka státní sociální podpory mu byla odejmuta. Současně proto navrhnul, aby soud žalobu zamítnul.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 30. 1. 2017 obecný zmocněnec setrval na názoru, že žaloba byla podána důvodně, a to s ohledem na dikci ust. § 125 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), neboť pokud je stavba užívána k trvalému bydlení bez závad, tak je třeba vycházet z toho, že užívání této stavby je v souladu se zákonem a že žalobci náleží příspěvek na bydlení. Vedle toho uvedl, že způsob využívání rekreační chaty byl ze strany správních orgánů opakovaně přezkoumáván, přičemž z jejich strany nebylo zjištěno, že by způsob využití daného objektu nebyl v souladu se zájmem obce či s jejím územním plánem. Daný objekt je trvale užíván, a to nepřetržitě již cca od roku 2002, s tím, že v době rozhodné jej trvale užíval žalobce. Díky provedení podrobnému místnímu šetření nemůže být pochyb o tom, že daný objekt představuje ucelenou jednotku k bydlení, popř. že by daný objekt neexistoval. Závěrem obecný zmocněnec žalobce zmínil, že trvá na tom, aby soud provedl dokazování výsledkem p. K., pracovnice Obecního úřadu Tašov, která prováděla podrobné místní šetření ohledně stavu daného objektu, s tím, že na provedení dalšího dokazování, jak bylo navrhováno v žalobě, již netrvá (dokazování správním spisem, dokazování právními předpisy, dokazování listinami, které jsou obsaženy ve správním spise, dokazování výsledkem žalobce).

Nařízeného ústního jednání před soudem, které se konalo dne 30. 1. 2017, se žalovaný nezúčastnil, když se z něj omluvil a výslovně souhlasil s tím, aby se jednání uskutečnilo v jeho nepřítomnosti.

Napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po provedeném ústním jednání soud dospěl k závěru, že předmětná žaloba z hlediska uplatněných žalobních námitek není důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 26. 5. 2014 byl žalobce správním orgánem I. stupně vyzván, aby osvědčil rozhodné skutečnosti pro nárok na přiznání dávky státní sociální podpory – příspěvku na bydlení – vztahující se k objektu nacházejícím se v obci „X“. Důvodem výzvy byla zejména zjištění, že uvedený objekt je určen toliko pro rodinnou rekreaci, nikoliv k trvalému bydlení. Současně byl žalobce poučen, že neuposlechne-li tuto výzvu a rozhodné skutečnosti neprokáže, může mu být výplata dávky zastavena.

V rámci své rozhodovací činnosti správní orgán I. stupně zjistil, že na základě kolaudačního rozhodnutí Okresního národního výboru v Ústí nad Labem ze dne 19. 11. 1979 bylo manželům Š. povoleno užívání rekreační typové chaty BABY II na p. p. č. „X“ v k. ú. Tašov (pozn. soudu – dnes p. p. č. „X“).

Čestným prohlášením ze dne 16. 12. 2013 prohlásil žalobce, že nemá jinou možnost samostatného bydlení, než ve shora uvedeném objektu, jenž je sice dle katastru nemovitostí veden jako stavba pro rekreaci, užívá jej však k trvalému bydlení. Již dne 1. 7. 2013 proto s vlastníky objektu – manželi Š. – uzavřel nájemní smlouvu ve znění dodatku ze dne 1. 1. 2014, k užívání stavby o celkové výměře 31,5 m² na dobu neurčitou, kdy výše nájmu byla sjednána na částku 4.500,-Kč měsíčně.

Dne 11. 6. 2014 sdělil Obecní úřad Tašov na žádost správního orgánu I. stupně, že žalobce má trvalé bydliště hlášeno v obci „X“, kde se i zdržuje. Sdělením Magistrátu města Ústí nad Labem, stavebního odboru, ze dne 18. 6. 2014, vystaveným rovněž na základě žádosti správního orgánu I. stupně, byl žadatel informován, že stavba je evidována pro rodinnou rekreaci, a jako taková musí být k uvedenému účelu užívána, s tím, že pro možnost změny užívání na objekt k bydlení by bylo na základě žádosti jejího vlastníka třeba zkoumat skutkový stav a splnění zákonných podmínek. Všechny tyto listiny správní orgán I. stupně založil do správního spisu.

Za takto předestřené skutkové stavu pak byla rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 14. 7. 2014, č. j. 230725/14/UL, sp. zn. 9273-13-UL, ode dne 1. 4. 2014 žalobci zastavena výplata dávky státní sociální podpory – příspěvku na bydlení. V odůvodnění správní orgán I. stupně uvedl, že žalobce přes výzvu neosvědčil, že objekt nacházející se v obci „X“, je určen k trvalému bydlení.

Po vydání rozhodnutí opatřil správní orgán I. stupně pro účely odvolání výtisk z výpisu z veřejné části katastru nemovitostí k datu 6. 8. 2014, z něhož vyplývá, že objekt užívaný žalobcem je v katastru nemovitostí evidován jako stavba pro rodinnou rekreaci.

Dne 1. 9. 2014, pak žalovaný v rozhodnutí o odvolání č. j. MPSV-UM/12527/14/4S-ÚSK, sp. zn. SZ/1642/2014/4S-ÚSK, konstatoval, že příspěvek na bydlení lze poskytnout i v případě nemovitosti určené k jinému účelu, než jen k bydlení, bude-li prokázáno, že je žadatelem využívána k trvalému pobytu a stavba sama je schopna funkci bydlení plnit samostatně. Protože však uvedené podmínky splněny nebyly, žalovaný odvolání žalobce zamítnul a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

V předmětné věci se soud k námitce žalobce zabýval především otázkou, zda jím předložené listiny umožnily správním orgánům posoudit objekt rekreační chaty nacházející se v obci „X“, jako byt ve smyslu zákona o sociální podpoře, resp. zda došlo ke splnění podmínek pro nárok na příspěvek na bydlení ve smyslu ust. § 24 tohoto zákona.

Dle ust. § 24 odst. 1 zákona o sociální podpoře má nárok na příspěvek na bydlení vlastník nebo nájemce bytu, který je v bytě hlášen k trvalému pobytu, jestliže jeho náklady na bydlení přesahují částku součinu rozhodného příjmu v rodině a koeficientu 0,30, a na území hlavního města Prahy koeficientu 0,35, a součin rozhodného příjmu v rodině a koeficientu 0,30, a na území hlavního města Prahy koeficientu 0,35, není vyšší než částka normativních nákladů na bydlení.

Při posuzování charakteru stavby v obci Tašov, jako bytu pro účely zákona o sociální podpoře, vycházely správní orgány obou stupňů zcela legitimně z tehdy platné právní úpravy zákona účinné do 31. 12. 2014. Tato přitom definici pojmu „bytu pro účely zákona o sociální podpoře“ neznala, a proto správní orgány obou stupňů v odůvodnění napadených rozhodnutí správně užíly nejen analogie ze stavebněprávních předpisů [např. ust. § 3 písm. g) vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby], ale i tehdejší judikatury soudů, byť nepřímou vyjádřenou (v tomto smyslu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2010, č. j. 3 Ads 23/2010 – 98, který je dostupný na www.nssoud.cz), dle níž je pro účely příspěvku na bydlení nutné zabývat se faktickým stavem prostoru užívaného k bydlení. Soud konstatuje, že obdobný názor vyjádřil např. i Veřejný ochránce práv ve svém stanovisku ze dne 23. 5. 2013, č. j. 1490/2013/VOP/AV, v němž zaujal názor, že pojem bytu je třeba pro účely práva sociálního zabezpečení vykládat širěji, než jen dle předpisů stavebního práva. Za takového stavu proto není možné rozporovat postup správního orgánu I. stupně, jenž si ohledně dotyčné stavby vyžádal stanovisko příslušného stavebního úřadu, zda je schopna samostatně poskytovat funkci lidsky důstojného trvalého bydlení.

V daném případě i z dalších listin obsažených ve správním spise jednoznačně vyplynulo, že objekt č. e. „X“ není možné za byt ve smyslu zákona o sociální podpoře považovat. Kolaudačním rozhodnutím ze dne 19. 11. 1979 bylo totiž povoleno užívání objektu toliko jako rekreační chaty, obdobně pak v katastru nemovitostí je veden jen jako stavba pro rodinnou rekreaci. Ani listinami předkládanými žalobcem, včetně nájemní

smlouvy, prohlášení Obecního úřadu Tašov o trvalém bydlišti aj., však jmenovaný nikterak neprokázal, že je objekt s vnitřní výměrou toliko 29 m² + verandou o rozměrech 2,5 m² (celkem 31,5 m²) možné užívat k dlouhodobému bydlení, když tyto neosvědčují, jakým způsobem je stavba charakteru rekreačního objektu schopna zabezpečit lidsky důstojné podmínky pro trvalý pobyt žalobce. Lze tudíž uzavřít, že žalobce výzvě správního orgánu I. stupně nevyhověl.

Za tohoto skutkového stavu a výše nastíněné právní úpravy, včetně tehdy aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu a stanoviska Veřejného ochránce práv, tak správní orgány obou stupňů nikterak nepochybily, pokud dovodily, že žalobci nesvědčí nárok na dávku státní sociální podpory v podobě příspěvku na bydlení. V daném případě soud v intencích ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. neprovedl dokazování výsledkem pracovnice Obecního úřadu Tašov, která prováděla místní šetření ohledně stavu daného objektu, jak navrhoval obecný zmocněnec žalobce, a to s ohledem na fakt, že v rámci předmětného správního řízení se místní šetření neuskutečnilo, když to bylo pracovníci Obecního úřadu Tašov provedeno až dne 16. 12. 2014, tj. po datu žalobou napadeného rozhodnutí.

Pro úplnost soud směrem k žalobci poznamenává, že po datu vydání prvoinstančního rozhodnutí došlo k nabytí účinnosti novely zákona o sociální podpoře č. 252/2014 Sb., jež počínaje dnem 1. 1. 2015 pro účely posuzování dávek státní sociální podpory do ust. § 24 doplnila nový odstavec 5 zabývající se právě vymezením pojmu bytu. K tomuto kroku přitom zákonodárce přistoupil zcela zjevně proto, aby sjednotil dosavadní ne zcela jednoznačnou praxi a výslovně tak definoval, co je za byt ve smyslu zákona možné považovat, a co naopak nikoliv. Dle ust. § 24 odst. 5 citovaného zákona se tak počínaje 1. 1. 2015 má bytem na mysli jedna či více místností, jež mohou svým charakterem sloužit k trvalému bydlení, a zároveň je k uvedenému účelu užívání určuje buď stavební zákon, nebo jsou přímo jako byt zkolaudovány. Žalobce by měl vzít v potaz, že počínaje tímto datem je k prohlášení určitého prostoru za byt pro účely sociálněprávních předpisů již třeba obligatorně splnit dvě podmínky, a to kumulativně, tudíž již nestačí (jak dovozovala dosavadní judikatura), aby posuzovaný prostor byl schopen nejen samostatně poskytovat funkci lidsky důstojného trvalého bydlení, ale musí rovněž i splňovat podmínky stanovené stavebním zákonem, což v případě žalobce dosud nebylo prokázáno.

I tedy v případě, že by proto soud přistoupil k argumentaci žalobce, že objekt je možno využívat k trvalému bydlení (jak jmenovaný dokládal např. uzavřením nájemní smlouvy ze dne 1. 7. 2013), nedošlo by dle úpravy účinné ode dne 1. 1. 2015 ke splnění druhé kumulativní podmínky, tedy určení účelu jeho užití k bydlení podle stavebního zákona, popřípadě zkolaudování jako bytu, neboť objekt užívaný žalobcem má povoleno užívání toliko jako rekreační chaty. Na žalobce sice aplikace uvedené „nové“ přísnější úpravy v posuzovaném případě dosud nedopadá, avšak i při zohlednění výše nastíněné judikatury a stanoviska Veřejného ochránce práv daný rekreační objekt jednoznačně nelze považovat za byt ve smyslu ust. § 24 odst. 1 zákona o sociální podpoře.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji výrokem rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Soud má za to, že skutkový stav byl dostatečně zjištěn ve smyslu ust. § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že žalobou napadené rozhodnutí bylo taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků

ust. § 68 odst. 3 téhož zákona. V projednávaném případě soud neobjevil sebemenší náznak toho, že by se žalovaný případem žalobce nezabýval odpovědně a svědomitě.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve výroku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému náhrada nákladů řízení nepřísluší, navíc mu ani žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 30. ledna 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová